

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Εγχειρίδιον ἐκ τῶν Γραμμάτων τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διὰ τὴν παιδικὴν ηλικίαν.

ἜΤΟΣ Β΄.

ΑΘΗΝΗΣΙΝ, Ἀύγουστος 1880.

ἌΡΙΘ. 8.

Τὸ παιδίον καὶ ὁ σκύλος Πιστός.

ΤΟ ΠΛΟΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ ΠΙΣΤΟΣ.

Ἐνός ἀνεγίνωκα. Πιστέ, τὸ μάθηρά μου
Ἀδιακόπως μ' ἔβλεπε, καθήμενος κοντά μου,
καὶ ἂν ἠδύνασο καὶ αὐτὸν ὀλίγον νὰ καλῆσθαι.
"Ἄχ, πάτε", ὅλ μοι ἔλεγες, "τὸ ἔργον σου ὁ ἄρρητος;"

Μὲ ἀγαπᾷ καὶ σ' ἀγαπᾷ καλὸς μου φίλος εἶσαι.
Ἄλλ' ἂν ποτὲ σὲ ἀμυλῶ, νὰ μὴ παραπλήσῃς.
Δὲν εἶδες, ὅτ' εἰς χεῖράς μου ἐκράτουν τὸ βελόνιον;
Δὲν παίζεις ἀδιάκοπα τὸ φρόνιμον παιδίον.

Πλὴν τώρα ἐτελείωσα, Πιστέ ἠγαπημένε,
Ἐλθέ εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ ὅσον θέλεις μένε.
Ἐλθέ ἡ ὥρα ἐφάσταν, ὡς δεῖμα' ἀγάπης τόσης,
Θωπεύματ' ἀναριθμητὰ νὰ λάβῃς καὶ νὰ δώσῃς.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΤΟ ΧΑΡΤΙΝΟΝ ΠΛΟΙΟΝ

Ὁ Θεμιστοκλῆς εἶχε μεγάλην κλίσην εἰς τὰ ναυτικά· τὸ μόνον του ὄνειρον ἦτο νὰ γίνῃ πλοίαρχος μεγάλου ἱστιοφόρου ἢ ἀτμοκινήτου πλοίου καὶ νὰ ταξιδεύῃ εἰς τὰς πλέον μεμακρυσμένας χώρας. Ἐφρονόετο πῶσον θὰ εἶνε εὐχάριστος νὰ εἶνε κυβερνήτης καὶ νὰ διατάσῃ τοὺς ναύτας, νὰ διχοχίζῃ τὴν θάλασσαν, νὰ διαπερᾷ τοὺς ὠκεανούς. Ἀνεκφραστον δὲ ἠσθάνετο χαρὰν ὅταν διελογιζέτο ὅτι ὅλ ἴδη τόσους ζέοντες τόπους! Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἦσαν μέλλοντα· κατὰ τὸ παρὸν οὔτε διαταγῆ, οὔτε ναύται, οὔτε πλοίων. Τί νὰ κάμῃ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης;

Κτύχῃς ἰδέα ἐπῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν του: νὰ κατασκευάσῃ πλοῖον χαρτίνον.

Δὲν κατασκευάσατέ ποτε καὶ σεῖς, φιλοπαίγμονες μικροί, τοιοῦτον πλοῖον; λαμβάνετε λόγου χάριν καρμίνην παλαιὰν ἐφημερίδα, τὴν διπλώνετε εἰς δύο, ἔπειτα εἰς τέσσαρα· ἀναδιπλώνετε τὰ ἄκρα, καὶ μὲ δύο τρεῖς ἀκόμη κινήσεις γίνεσθε τέλειον ναυπηγοί... ἐνὸς χαρτίνοῦ πλοίου!

Τὸ αὐτὸ ἔκαμε καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς. Πῆς τὸ μᾶσον δὲ ἐνέπηξεν ξυλάριον, τὸ ὅποιον ἐχρησίμευσεν ὡς ἱστόν. Τὸ κατάστρωμα κατασκευάσεν ἐκ χαρτοῦ, εἰς τὸ αὐτοῦ δὲ ὑψάσματος ἔκοψε καὶ τὰ ἱστία, καὶ ἐφλοτέχνησε τὰ σχοινία καὶ τὸ πηδάλιον. Ὡς ἐπιτέλειος δὲ ναυπηγὸς ἐχρωμάτισε τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ σκάφους δι' ἐρυθρὰς μελάνης.

Διὰ τῆς ψαλίδος ἠνοῖξε θυρίδας, καὶ ἔσω-

θεν αὐτῶν ἐτοποθέτησεν, ὡς κανόνια, τέσσαρα σπῆρα.

Ἦδη ἔπρεπε νὰ βαπτίσῃ τὸ πλοῖόν του, καὶ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς τῆς πρῶρας ἔγραψεν: ΕΛΛΑΣ. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἱστοῦ ἀνέγραψε τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν.

Ἐτελείετο τέλος νὰ φορτώσῃ τὸ πλοῖόν του. Ἐναπέθεθεν ἐν αὐτῷ πᾶν ὅ,τι εἶχε πολυτίμιον: ἓνα ἐπηργυρωμένον κανδυλοφόρον, δύο χρυσὰ καμβία, καὶ δύο ἀργυρὰ ἡμίφραγκα, τὰ ὅποια πάντα, χάριν μείζονος ἀσφαλείας, τὰ ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ κύτος (ἀμπάρι).

Τὸ πλοῖόν ἦτο ἕτοιμον, ἀλλὰ διὰ νὰ ταξιδεύσῃ ἐχρειάζετο θάλασσα· καὶ διὰ τοῦτο ὅταν ὁ καιρὸς ἐδρόσειε, πρὸς τὸ ἑσπέρα, κατήλθεν εἰς τὸ παραθαλάσσιον καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, μετὰ μεγίστης προσοχῆς, τὸ πολυτίμιον πλοιάριόν του, τὸ ὅποιον ἦτο τόσον καλῶς κατασκευασμένον, ὥστε οὔτε πρὸς τὰ δεξιὰ ἔκλινεν, οὔτε πρὸς τ' ἀριστερά, ἀλλ' ἐπλενε ἀγερώχως καὶ μετὰ χάριτος, ὠθοῦμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος.

Τί χαρὰ, τί εὐτυχία! ὁ Θεμιστοκλῆς ἐφόσα ἐπὶ τῶν ἱστιῶν καὶ τότε ἔτροχε περισσότερον ἠδύνατο· κατ' ἐλάχιστον ὄρον μὲ τὴν ταχύτητα αὐτὴν νὰ διακύσῃ δέκα μέτρα τὴν ὥραν.

Ἡ ἐπιτυχία αὕτη διήρκεσε σχεδὸν πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας· ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὁ χαρτῆς διεβράχθη ὑπὸ τοῦ ὕδατος, ἐμαλάκωσε καὶ ἤρχισε νὰ βερύνη· ἐπροχώρει μὲ ὀλιγωτέραν ταχύτητα καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐβυθίζετο. Ὁ Θεμιστοκλῆς δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ ἐγγίτῃ, ἐκ φόβου μήπως τὸ βερύνη διὰ τῆς χειρὸς του· λαβὼν ὅμως μικρὸν ξυλάριον, τὸ ὤθει ὀλίγον, καὶ, ὅταν ἔκλινε πρὸς τὰ δεξιὰ, τὸ ἀνεσῆκωνε πρὸς τ' ἀριστερά. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ χαρτῆς ἐμαλάκωσε τασούτον ὥστε τὸ πλοῖον διατρυπηθὲν ἐβυθίσθη, μὲ ὄλον τὸ φορτίον, εἰς τὸν πυθμένα.

Διατὶ λοιπὸν ἐβυθίσθη; εἰ τοῦ ἔλειπε; δὲν ἦτο βερνικωμένον; δὲν εἶχε τὸν ἱστόν του, τὴν σημαίαν του, τὸ κατάστρωμά του, τὸ πηδάλιον του; Ναι, βεβαίως εἶχε πάντα τὰ ἀπαιτούμενα δι' ἐν πλοῖον, ἀλλὰ τὰ

πάντα ἦσαν χαρτίνα! Ἦτο ὠραῖον κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ μὴδὲν ἐν τῇ πραγματικότητι! Ὁραῖον χαρτίον, καλῶς διπλωμένον, λαμπρῶς ἐτολιομένον, ζωηρῶς κεχρωματισμένον· ἀλλὰ χαρτίον καὶ μόνον χαρτίον!

Πόσα πράγματα ὁμοιάζουσι πρὸς τὸ πλοῖον τοῦ Θεμιστοκλέους! Παρατηρήσατε τὸ τετραδίον αὐτό· πόσον εἶνε ὠραῖον! ἔχει ἐρυθρὸν ἐξώφυλλον, χαρακωμένας σελίδας, χαρτίον στυλπνόν, γραφὴν καλλιγραφικωτάτην, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τέλους εἶνε πλήρες ἀνορθογραφίων, πλήρες ἀριθμητικῶν σφαλμάτων: εἶνε καὶ αὐτὸ ὡς τὸ χαρτίνον πλοῖον!

Παρατηρήσατε τὰ καλοσυνδεδυμένα ἐκεῖνα παιδία· εἶνε ἀβροδίαιτα, ζωρὰ, ροδόχροα, φλυαροῦσι, παίζουσι πάντοτε, οὐδέποτε μανθάνουσι, καὶ ἔχουσι τὰς μὲν χεῖρας των πλήρεις ἀθυμάτων, τὴν δὲ κεφαλὴν των κενὴν ἰδεῶν: εἶνε πλοῖα χαρτίνα!

Σεῖς δέ, ὅσοι ἀνέγνωτε τὴν διήγησίν μου ταύτην, μήπως τὴν διήλθετε χωρὶς νὰ δώσατε προσοχὴν καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἐνοήσατε; Μήπως ἐσπύησατε νὰ φθάσατε εἰς τὸ τέλος διὰ νὰ τὴν ἐσφορτωθῆτε; Δὲν τολμῶ νὰ πιστεύω τοῦτο, διότι, ἂν εἶχε οὕτω, τότε θὰ εἶσθε καὶ σεῖς πλοῖα χαρτίνα! πράγμα τὸ ὅποιον δὲν παραδέχομαι διὰ παιδία τόσον φιλομαθῆ, ὅπως εἶσθε σεῖς! ΚΡΙΤΩΝ.

ΤΟ ΕΜΨΥΧΟΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΝ

Ἡ Πολυξένη, μονογενὲς καὶ ὀκταετὲς κοράσιον, ἠγαπάτο πολὺ ὑπὸ τῶν γονέων τῆς. Ἡ φιλοστοργία καὶ ἡ μέριμνα, δι' ἧς τὴν περιέβαλλον ἦτο τρυφερωτάτη.

Μετέβαινε δὲ κατὰ τὸ θέρος εἰς Κηφισίαν, ὅπου κατοικεῖ ἡ ὑπερκαπῶσα αὐτὴν μάμη τῆς, εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν τῆς ὁποίας διήρχετο ἡμέρας πολλὰς καὶ ἐνίοτε ἐβδομάδας ὀλοκλήρους. Καὶ, νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν, εἶχε δίκαιον· διότι ἡ γοαία μάμη ἦτο τόσον καλὴ, ἡ οἰκία τῆς ἔλειτο εἰς τόσον ὠραῖαν τοποθεσίαν καὶ ὁ περιτρυφωρὶς αὐτὴν μέγας κῆπος ἦτο τόσον γεμάτος ἐξ ἀνθῶν καὶ ὀπωρικῶν, ὥστε καὶ ἡ ἰδία Πολυξένη ἠπόρει πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ λάβῃ

τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀθήνας.

— Ἄχ! ἀγαπητῆ μου μάμη, ἔλεγες, πῶς θὰ ὑποφέρω τὴν στέρησίν σου! αἰσθάνομαι εὐχαρίστησιν πολλὴν νὰ ἐπανιδῶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα μου, οἱ ὅποιοι εἶνε τόσον καλοὶ καὶ τοὺς ἀγαπῶ τόσον πολὺ, ἀλλὰ θὰ χάσω πᾶν ὅ,τι ἐδῶ ἀγαπῶ. Πρῶτον ὑμᾶς, ἔπειτα τὸν κῆπον, τοὺς καλοὺς κύνες, τὴν αἶγα, ἔπειτα καὶ τὸν ψιττακόν. Ἡξεύρετε, ὅτι δὲν ἔχω κανένα εἰς τὴν οἰκίαν μας νὰ παίζω, καὶ ἀναγκάζομαι νὰ παίζω ὀλομόναχον.

— Ὁλ εὖρος ἔσως ἐπιστρέφουσα ἐκεῖ νέαν τι παιγνίδιον.

— Δὲν τὸ πιστεύω, μάμη μου. Ἐν πάσῃ ὁμως περιπτώσει, ἐγὼ ἐπιθυμῶ ἐν ἐμψυχον παιγνίδιον, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν κῆπον, δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν οὔτε κύνες, οὔτε αἶγας εἰς τὴν οἰκίαν, οὔτε ψιττακούς, διότι ἡ μητέρα δὲν τοὺς ἀγαπᾷ.

— Ἐ! λοιπὸν πρέπει νὰ ζητήσῃς ἀπὸ τὴν μητέρα σου νὰ σ' εἴρῃ ἓνα σύντροφον διὰ νὰ παίζῃς.

Τὴν ἐπαύριον ἡ Πολυξένη ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας συνοδευμένη ὑπὸ τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτου τῆς μάμης τῆς. Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν διήλθον διὰ τοῦ καταστήματος τοῦ πατρὸς τῆς, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἐκεῖ. Πόσον εἶχεν ἐπιθυμήσει τὸν ἀγαπητόν τῆς πατέρα! πόσον ἠέλεε νὰ τῷ εἴπῃ πῶς διήλθεν εἰς τὴν ἐξοχὴν! Ἀλλ' ἐκείνος ἔλειπε· διὰ τοῦτο κατηνύθη μετὰ τοῦ συνοδευόντος αὐτὴν ὑπηρετοῦ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ σιωπηλὴ καὶ μελαγχολικὴ καθ' ὄλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ.

Ὅποταν ἐφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐκρούσαν τὸν κώδωνα, ἡ ὑπηρετρία, ἡ ὁποία κατέβη ν' ἀνοίξῃ, τῇ λέγει:

— Ἄ! δὲν ἠξεύρετε τί δῶρον σὲ περιμένει ἐπάνω.

— Δῶρον! ἀνέκραξεν ἡ Πολυξένη μετὰ ζωηρότητος. Τί εἶδους δῶρον εἶνε αὐτό;

— Ὁλ τὸ ἴδῃς, ὅταν ἀνάβῃς ἐπάνω· ὅλ σοὶ τὸ δεῖξῃ ἡ μητέρα σου.

— Ἦπως εἶνε τὸ παιγνίδιον, διὰ τὸ ὅποιον μοῦ ἔλεγες ἡ μάμη μου, ἐσκέφθη ἡ Πολυξένη, ἀναβάνουσα ὀρηκτικῶς τὴν κλίμακα.

Όταν δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς μητρὸς τῆς, τὴν εἶδε κρατοῦσαν ἐν μικρὸν παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Εἶνε δῶρον διὰ σέ! τῇ λέγει ἡ μήτηρ τῆς μειδιῶσα. Εἶνε εἰς μικρὸς ἀδελφός.

— Πόσον εἶνε ὠραῖον! ἀνέκραξεν ἡ Πολυξένη, φιλοῦσα τὴν μικρὰν καὶ ἀπαλὴν του παριάν. ἀληθῶς! αὐτὸ εἶνε τὸ ὠραιότερον δῶρον, ἀφ' ὅσα μ' ἔδωκες μέχρι τούδε, μητέρα.

Ἡ Πολυξένη ἐγραψεν εἰς τὴν μάμην τῆς ἀφηγουμένη εἰς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τοῦ νέου δώρου. Τὴν δὲ ἐπιστολὴν τῆς τὴν ἐτελείωσεν ὡς ἐξῆς: «Αὐτὸ εἶνε πολὺ καλλίτερον καὶ ἀπὸ τὸν ὠραῖόν σας κῆπον, καὶ ἀπὸ τὴν αἶγα, καὶ ἀπὸ τοὺς κύνες, καὶ ἀπὸ τὸν ψιττάκον. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἦμην τόσον παλὺ εὐχαριστημένη ὅσον τώρα. Ὡ! νὰ τὸ ἐβλεπες; τ' ἀδελφάκι μου!»

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

ἹΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΟΝΤΙΚΟΥ.

Ὁ κύριος Α... ἠγάπα πολὺ τὴν μουσικὴν, ἐπαίξε δὲ καὶ πλαγιαῦλον τόσον ὠραῖα, ὥστε συνεχίζει ὄχι μόνον ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ γάτας καὶ ποντικούς. Ὡς ἐκ τούτου ὁ ὀσάκις ὁ κύριος Α... ἐπαίξεν, ἡ μὲν γάτα του, ἦν ἐκάλει Κυρίαν Μάου, ἤρχετο καὶ ἐκάθητο παρὰ τοὺς πόδας του, περιστρέφουσα δὲ τὴν οὐρὰν τῆς περὶ τοὺς πόδας τῆς, ἔβαινε τὰ ὠτά τῆς καὶ συνώδευε τὸν ἦχον τοῦ πλαγιαῦλου διὰ τοῦ μονοτόνου γουργουρισματός τῆς, ποντικός δὲ τις, ὃν ὁ κύριος Α... ὠνόμαζεν ἐξοχώτατον Κρίκ, ἐξήρχετο τῆς κρύπτης του καὶ ποσῆρχετο, κατ' ἄρχας μὲν λάθρα καὶ ἀφανῶς, ὑπερονόμως ἐξοικειωθείς, οὐ μόνον ἐπλησίαζε καὶ ἐκάθητο παραπλευρῶς τῆς γάτας, ἀλλὰ, βλέπων τὴν ἀνοχὴν τῆς καὶ τὴν ἀγαθότητά τῆς, ἐπὶ τέλος τῆς κάθησε σὸ ὀσέρο.

Πολλὰκις τῆς ἡμέρας ἡ Κυρία Μάου ἐπιθυμοῦσα τὴν συντροφίαν τοῦ ποντικοῦ ἐφώναζε περιπαθῶς, καὶ ὁ ποντικός ἐν τῷ ἄμα παρίστατο φαιδρὸς καὶ περιχαρής. Ὁσάκις δὲ ἐκάθητο εἰς τὸν πρᾶξιλον τῆς γάτας ἠνώρθου τοὺς δύο ἐμπροσθίους του πόδας καὶ εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του διεχέετο ἀριστοκρατικὴ ὑπερηγάνεια.

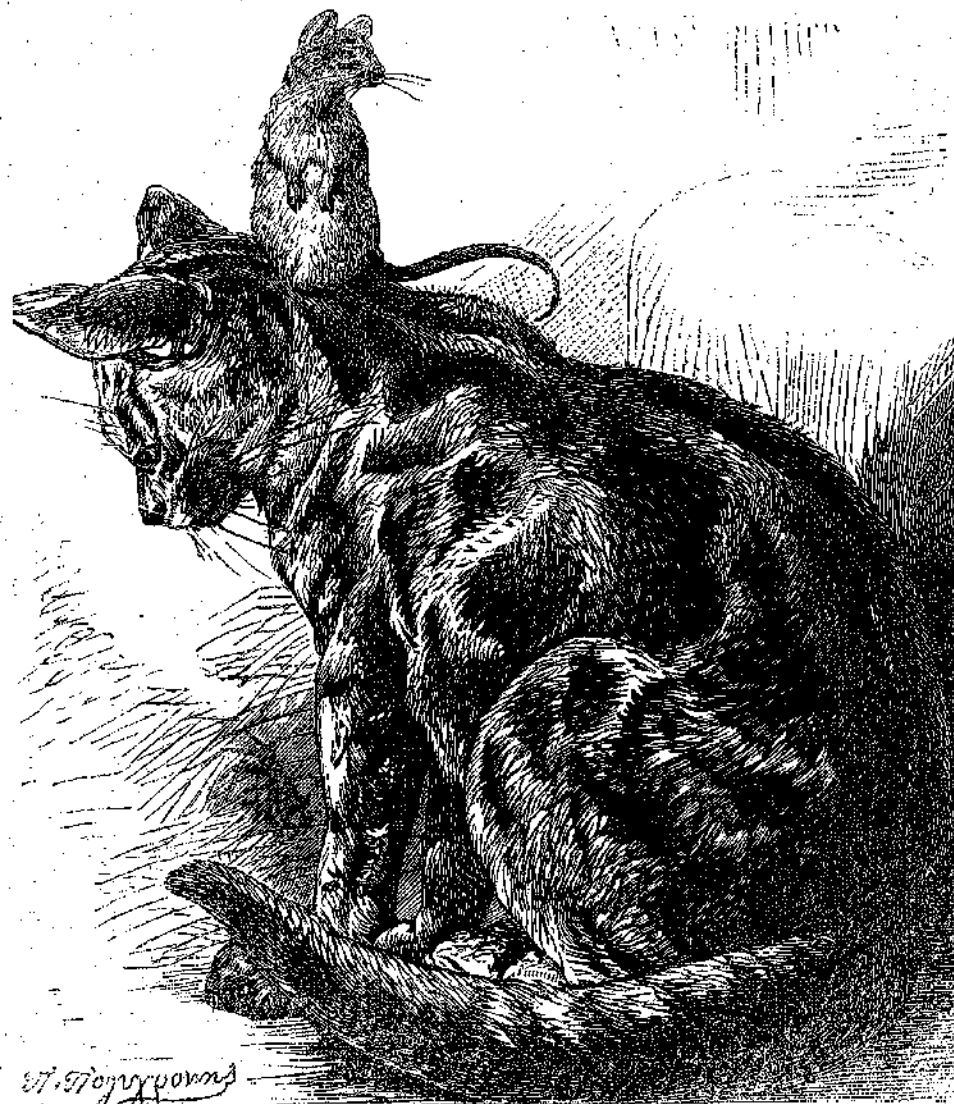
Ὅτως ἐπὶ πολλὸν χρόνον διέρρεεν εὐφροσύνης ἡ ζωὴ τῶν δύο φίλων τοῦ κυρίου Α... Καὶ θὰ ἤμην πολὺ εὐτυχής, ἐν ἡδυνάμην νὰ σὰς εἶπω ὅτι μέχρι τέλους διήρκεσεν ἡ εὐδαμονία αὐτῆ.

Ἀλλὰ ἐάν αἱ διηγήσεις ὅπως καὶ τὰ πραγματικὰ συμβάντα τοῦ βίου ἐλάμβανον πάντοτε αἴσιον τέλος, οὐδέποτε θὰ ἐγράφοντο δράματα καὶ θλιβεραὶ ἱστορίαι.

Φεῦ! ὅποια θύελλα μέλλει νὰ συνταράξῃ τὴν γαλήνην τοῦ ποντικοῦ βίου!! Αἱ γαλαὶ τῆς συνοικίας ἐκατηγόρουσαν φοβερὰ τὴν ἀριστοκράτιδα γάταν μας, διότι περιεφρόνησε καὶ κατεπάτησε τὰ πάτρια ἦθη καὶ ἔθιμα, συμμαχίσασα μετὰ τῶν πατροπαράδοτων ἐχθρῶν τῆς φυλῆς των, δηλαδὴ μετὰ τῶν ποντικῶν. Ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρχε φόβος μήπως τὸ κακὸν μεταδοθῆ καὶ εἰς ἄλλας γαλας, καὶ τότε κατὰ τῆς ἐκρίσσεως τοῦ δυσχερῆς, ἂν μὴ ἀδύνατος, ἀπεφάσισαν, μετὰ πολλὰ συμβούλια καὶ συνδιασκέψεις, νὰ σωφρονήσωσι τὴν Κυρίαν Μάου. Πρὸς τούτω δὲ ἀπεστάλην ἑκτακτος ἀπεσταλμένος γαλῆ τις βροντόφωνος καὶ τεραστία τὸ μέγεθος, μετὰ τὴν πληρεξουσιότητα νὰ ἐξαντλήσῃ πᾶσαν αὐτῆς τὴν εὐγλωττίαν, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν Κυρίαν Μάου εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καθήκοντος· ἐν ἀποτυχίᾳ δὲ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γατοσύγκλητον καὶ νὰ φέρῃ τὴν ἀπάντησίν τῆς, ὅπως προβῶσιν εἰς τὰς περαιτέρω ἐνεργείας.

Ἡ ἀπεσταλμένη εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Α... μὴ βλέπουσα δὲ τὴν Κυρίαν Μάου, ἐξέβαλε βροντώδη καὶ παρατεταμένην φωνήν· καὶ ἡ μὲν κατηγορουμένη γαλῆ προσήλθεν, ἰδοῦσα ὅμως τὴν ἀπεσταλμένην καὶ ἐνοήσασα περὶ τίνος πρόκειται, οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ τῇ ἐπέτερεψεν, οὔτε νὰ καθίσῃ τῇ εἶπεν, ἀλλὰ στρέψασα τὰ νῶτά τῆς ἀγροῦχως, ἀπῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου τῆς καὶ κατεκλίθη εἰς ἐπὶ τούτω ἐκ πτελῶν προσκεφάλαιον, ἡ δὲ ἀπεσταλμένη, πλήρης ὀργῆς διὰ τὴν ὑβριν κατὰ τοῦ προσώπου καὶ τῆς ιδιότητός τῆς, τονίσασα λέξεις τινὰς πικρὰς ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ.

Ἀλλ' οἴμοι! ὁ δυστυχὴς ποντικός, ὁ χαίρειος φίλος μας, ὁ ἐξοχώτατος Κύριος Κρίκ,

«Τῆς κάθησε σὸ ὀσέρο!»

ἀκούσας τὰς φωνάς, καὶ νομίσας ὅτι προσκαλεῖται ὑπὸ τῆς φίλης του Μάου, παθούσης δυστύχημά τι, ὄλωσ ἀνεπιφυλάκτως καὶ ἀσθμαίνων ἐκ τοῦ δρόμου, — διότι ἦτο εἰς τὸ ὑπόγειον καὶ ἐπιθεώρει τὰ χοιρομήτρα τοῦ κυρίου Α... —, εὐρίσκειται αἰφνης ἀντιμέτωπος τῆς ἀπεσταλμένης, καί, πρὶν προφθάσῃ νὰ ἐνοήσῃ τί τρέχει, ἦτο τεθαμμέ-

νος εἰς ζῶντα τάφον, εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μαινομένης ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἀπεσταλμένης.

Ἐπιτρέψατέ μοι, εὐαίσθητοι ἀναγνώσται, νὰ καταθέσω ἐνταῦθα τὸν κάλαμον καὶ νὰ τελειώσω τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τοῦ ποντικοῦ Κρίκ, ἥτις, εἰς τοὺς θέλοντας νὰ διδάσκωνται ἐκ τῶν παθημάτων τῶν ἄλλων, δὲν θὰ ἦναι ὄλωσ ἀνωφελής.

Δ. ΓΡ. Κ.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Μίαν ημέραν μεταθώς κατά τύχην εις ἓν τῶν ἀποκέντρων δωματίων τῆς οἰκίας μας εἶδον μίαν ἀράχνην ὑφαίνουσαν τὸν ἰστόν της· τὴν παρετήρουν μὲ τὸσαν περιεργίαν ἐργαζομένη ὥστε ἠπόρουν, πῶς ἐν τοιοῦτον ζωῦφιον ἠδύνατο νὰ κἀμνη ὕψωμα, τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι, μ' ὄλον τὸ λογικόν των καὶ τὰς μηχανὰς των, δυσκόλως ἠδύνατο νὰ φθάσωσιν ὡς πρὸς τὴν λεπτότητα τοσοῦτον λοιπὸν ἠθάνθηθη θυμιακῶν ὥστε μετέβαινον καθ' ἡμέραν καὶ παρετήρουν κατὰ πόσον προώθειεν ὁ ἰστός· κἀπου κἀπου τῆ ἔρριπτον ὡς τροφήν της καὶ τι, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζον ὅτι τῆ ἤρσεκε, καὶ ἐκεῖνη ἀμέσως τὸ κατεβρόχθιζεν, ἐπὶ τέλους δὲ τὸσον μ' ἐσυνηθίσειεν ὥστε περιέμενε πλέον παρ' ἐμοῦ τὴν τροφήν της τὴν ἡμερησίαν. Μίαν πρωτὴν διὰ νὰ δοκιμάτω τὴν διάθεσίν της, ἔρριψεν ἐντὸς τοῦ ἰστοῦ ἓν μικρὸν τεμάχιον καπνοῦ βεβρεγμένου. Ἡ ἀράχνη, νομίζουσα ὅτι εἶνε ἡ πρωτὴν της συνήθως τροφή, ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ καπνοῦ μετ' ἄκρας ἀπληστίας, ἀλλ' ὠπισθοδρόμησεν ἐν ἀκραιῇ καὶ ἐφυγεν εἰς τὴν ἀκροτέρην τοῦ οἰκῆματός της γωνίαν.

Δὲν ἠγνόουν ὅτι ἡ ναυτιώδης καὶ ναυαυτική αὐτὴ οὐσία θὰ τῆ προὔξειεν δυσἀρεσκίαν, καὶ μάλιστα προεμάντευον ὅτι τὸ ἔντομον δὲν θὰ ἐπλησιάζεν εἰς αὐτὴν καὶ δευτέραν φοράν· διὰ τοῦτο ἤμην πολὺ περιεργὸς νὰ ἴδω πῶς θὰ κατώρθου νὰ ἀπαλλαγῇ αὐτῆς. Ἐν διαστήματι ὀλίγων λεπτῶν ἀνερρηχθήθη εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ ἰστοῦ καὶ ἤρχισε νὰ τὸν κινή πάσαις δυνάμεσιν, ἐν τούτοις ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ ῥίψῃ ἔξω τὸν καπνόν. Ἐπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν συνήθη της θέσιν καὶ ἐράνη οἰοεὶ διαλογιζομένη τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ. Τέλος προὔκωρσε μὲ ἄθος εὐτολμον μαρτυροῦν ὅτι ἐπενόησεν ἐν μέσον· ἐγὼ ὅμως δὲν ἠγνόουν εἰσέτι ὁποῖον ἦτο αὐτό. Τῆ ἀληθείᾳ ἐπέτυχεν ἐν μέσον καὶ τὸ ἔθηκεν ἀμέσως εἰς ἐνεργείαν. ἤρχισε νὰ σχίξῃ περίξ τοῦ καπνοῦ κύκλον διαμέτρου ἕξ ἕως ἐπτὰ ἐκάτοστομέτρων, ἕως ὅτου τὸ τεμάχιον κατέπεσε διὰ μῆξ, ἔπειτα δὲ ἐπεδιώρθωσε τὸν ἰστόν της.

Ἀλλὰ ἐγὼ λόγους νὰ πιστεύω ὅτι ἔκτοτε ἡ φίλη μου ἀράχνη δὲν αἰσθάνεται τὴν προτέρην φιλίαν καὶ ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐμέ, καὶ ἡ συμπεριφορὰ της μοὶ φαίνεται ὀλίγον ψυχρὰ.

Καὶ ὅμως ἐγὼ ἔκτοτε τὴν ἀγαπῶ καὶ τὴν θυμιάζω περισσότερο, διότι ἐφάνη τόσον εὐφυῆς καὶ τόσον προνοητικὴ· εὐφυῆς μὲν διότι κατώρθωσε μὲ τὸσον ὠραίαν μέθοδον ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ καπνοῦ, προνοητικὴ δὲ, διότι οὔτε ἠγγίσειεν, ἀλλὰ μακρόθεν μόνον ὠσφράνθη τὸ δηλητήριον καὶ ἔσπευσε νὰ καθαρῆσθαι τὸ σῆμα της ἀπὸ τοῦ μόλυσμα. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν ἄνθρωποι λογικοί, οἷτινες δὲν ἔχουν τὸσαν φρόνησιν ὅσαν ἐδειξε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ζωῦφιον! ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι μεταβάλλοντες τὸ στόμα αὐτῶν εἰς κάμινον καὶ τὴν ῥινά των εἰς καπνοδόχην καὶ δηλητηριάζοντες τὸ αἷμα αὐτῶν διὰ τοῦ καπνοῦ. ὑπάρχουσι καὶ παιδιὰ κακοκαταθραμμένα, τὰ ὅποια περιφέρονται εἰς τὰς ἀγυῖας καὶ καπνίζουσι μετ' ἐπιδειξέως. Σὰς ἀφίνουμεν νὰ φαντασθῆτε τί γίνεται τὸ σῶμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοιαύτην ἡλικίαν ἀπορροφᾷ δηλητήριον, διότι ὁ καπνὸς εἶνε δηλητήριον, καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἐξίτηται ἡ ἀράχνη νὰ τὸν διώξῃ ἔξω τοῦ ἰστοῦ της.

Ἀλλὰ σεις, μικροὶ μας φίλοι, ποτὲ δὲν ἐκαπνίσατε, οὔτε θὰ καπνίσετε ποτέ, δὲν ἔχει οὔτω; σεις ποτὲ δὲν θὰ θελήσητε νὰ ποκτήσητε τοσοῦτον ὀλεθρίαν συνήθειαν, ἥτις ὀχι μόνον οὐδεμίαν ὠφέλειαν παρέχει, ἀλλὰ καταστρέφει καὶ τὴν υγιείαν καὶ τὸν νοῦν παντὸς καπνίζοντος, ἰδίως ὅμως τοῦ τρυφεροῦ παιδός, ὅστις καπνίζων διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ καταστῇ καὶ νὰ μείνῃ βλάξ ἐφ' ὅλης του τῆς ζωῆς.

AI—BI.

ΟΔΙΓΗ ΟΥΣΙΑ

— Διὰ τί, μήτερ, θέτεις ἄλλας εἰς πᾶν φαγητόν;

— Τέκνον μου, θὰ σοὶ δώσω νὰ φάγῃς τοῦτο ἀνάλατον καὶ ὅλα τὸ ἐνοήσης.

Ἡ μικρὰ ἀπέσπυρεν ἀμέσως τὸ φαγητόν ἀπὸ τὰ χεῖλη της.

Μετὰ τινος ἡμέρας ἦλθε νὰ παραπονεθῇ εἰς τὴν μητέρα της, διότι μία μικρὰ της φί-

λη ἐδέχθη μὲ δυσἀρεσκίαν μίαν μομφήν, τὴν ὁποίαν τῆ ἀπέτεινον.

— Ἰσως, εἶπεν ἡ μήτηρ, δὲν ἔθηκες ἄλλας εἰς τὴν παρατήρησίν σου.

— Ἄλλας εἰς τὴν παρατήρησίν μου; ἀλατίζονται καὶ αἱ παρατηρήσεις;

— Δὲν ἔθηκες ἄλλας εἰς τὴν παρατήρησίν σου καὶ ἡ φίλη σου τὴν ἀπέριψε μετ' ἀηδίας, ὅπως σὺ, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, τὸ ἀνάλατον φαγητόν.

Πράγματι ποσάκις εἰς τὰς καθημερινὰς μας σχέσεις λησμονοῦμεν νὰ ὀσώμεν ὀφείλια εἰς τοὺς λόγους μας! Θέλομεν νὰ συμβουλευσώμεν, νὰ παροτρύνωμεν, νὰ διορθώσωμεν μὲ τὴν καλλιτέραν πρόθεσιν, ἀλλ' ὁ λόγος μας εἶνε ζῆλος, ἄνοστος, ἀχαρὶς, καὶ μὰς φαίνεται παράξενον πῶς οὔτε προσέχουν εἰς αὐτόν, οὔτε τὸν ἀκούουν.

Πόσον αἱ οἰκογενειακαὶ καὶ φιλικαὶ σχέσεις θὰ ἦσαν ἀγαθαὶ καὶ εὐχάριστοι, ἐὰν ἐθέτομεν εἰς αὐτὰς τὸ ἄλλας τῆς περιστάσεως, τῆς αὐταπαρνήσεως, καὶ ἐν γένει πάσης ἀβροφροσύνης, ἐκφραζούσης τὰ ἑσωτερικὰ αἰσθήματα! Μὲ πόσον προθυμίαν θὰ ὑπεδέχοιτο τοὺς λόγους μας ἂν αὐτὶ νὰ ὄσι πληρίκεις πικρίας ἢ ψυχρότητος, εἶχον τὴν θελητικὴν οὐσίαν τῆς ἐπιεικειᾶς, τῆς ἐνθαρρύνσεως, τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης!

* *

ΠΟΛΛΟΙ ΟΜΟΥ

— Μικρὸν χορταράκι, μικρὸν χορταράκι, εἰς τί δύνασαι σὺ νὰ χρησιμεύῃς εἰς τὸν μεγάλον τοῦτον κόσμον;

— Συντελῶ εἰς τὸ νὰ τὸν καλύπτω μὲ χλόην.

— Ἀλλ' εἶσαι τόσον μικρὸν, τόσον μικρόν!

— Τὸ γνωρίζω ὅτι εἶμαι μικρὸν, ἀλλὰ εἶμεθα πολλὰ, καὶ βοηθοῦμεθα ἀναμεταξύ μας, καλύπτωμεν μὲ τάπητα δροσερὸν καὶ χλοερὸν τὰ ὄρη καὶ τὰς κοιλάδας.

— Εἶνε ἀληθές, μικρὸν χορταράκι, εὐχαριστῶ διὰ τὸν ὠραίόν σου τάπητα τὸν δροσερὸν καὶ καταπράσινον.

— Μικρὸν ἄνθος, μικρὸν ἄνθος, εἰς τί δύνασαι σὺ νὰ χρησιμεύῃς εἰς τὸν μεγάλον τοῦτον κόσμον;

— Συντελῶ εἰς τὸ νὰ τὸν κάμνω ὠραίον καὶ νὰ τὸν εὐωδιάζω.

— Ἀλλ' εἶσαι τόσον εὐθραστον, τόσον εὐθραστον!

— Τὸ γνωρίζω ὅτι εἶμαι εὐθραστον, ἀλλὰ εἶμεθα πολλὰ, καὶ, βοηθοῦμεθα ἀναμεταξύ μας, καλύπτωμεν τὴν γῆν μὲ ὠραιότητα καὶ γεμίζωμεν τὸν ἀέρα μὲ ἡδέα μῦρα.

— Εἶνε ἀληθές, μικρὸν ἄνθος· εὐχαριστῶ διὰ τὰ ὠραία σου χρώματα καὶ τὰς γλυκεῖας σου εὐωδίας.

— Μικρὰ σταγὼν τοῦ νεροῦ, μικρὰ σταγὼν τοῦ νεροῦ, εἰς τί δύνασαι νὰ χρησιμεύῃς εἰς τὸν μεγάλον τοῦτον κόσμον;

— Συντελῶ εἰς τὸ νὰ τὸν τρέφω καὶ τὰν δροσιζῶ.

— Ἀλλ' εἶσαι τόσον πολὺ μικρὰ, τόσον πολὺ μικρὰ!

— Τὸ γνωρίζω ὅτι εἶμαι τόσον πολὺ μικρὰ, ἀλλὰ εἶμεθα πολλὰ, καὶ, βοηθοῦμεθα ἀναμεταξύ μας, κατορθώνωμεν νὰ δροσιώσωμεν τοὺς ἀγρούς καὶ τὰς πεδιάδας, τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη.

— Εἶνε ἀληθές, μικρὰ σταγὼν τοῦ νεροῦ! εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν σου δροσὸν!

— Μικρὰ ἀκτίς τοῦ ἡλίου, μικρὰ ἀκτίς τοῦ ἡλίου, εἰς τί δύνασαι νὰ χρησιμεύῃς εἰς τὸν μεγάλον τοῦτον κόσμον;

— Συντελῶ εἰς τὸ νὰ τὸν γεμίζω μὲ φῶς καὶ χαρὰν.

— Ἀλλ' εἶσαι τόσον μικρὰ, τόσον μικρὰ!

— Τὸ γνωρίζω ὅτι εἶμαι πολὺ μικρὰ, ἀλλὰ εἶμεθα πολλὰ, καὶ, βοηθοῦμεθα ἀναμεταξύ μας, γεμίζωμεν τὸν κόσμον μὲ χαρῶν ἰσχυρὰν λάμψιν.

Μικρὸν χορταράκι, μικρὸν ἄνθος, μικρὰ σταγὼν τοῦ νεροῦ, μικρὰ ἀκτίς τοῦ ἡλίου, εὐχαριστῶ! μοὶ δίδετε ἐν ὠραιότατον μάθημα. Μοὶ φαίνεται ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ φροντίς, τὴν ὁποίαν ἔχετε σεις, νὰ ἐκπληροῦτε τὸν προορισμόν σας, μοὶ λέγει:

— Μικρὸ παιδί, μικρὸ παιδί, σὺ δὲν κάμνεις τίποτε εἰς τὸν μεγάλον τοῦτον κόσμον;

— Καὶ ἀποκρίνομαι: βέβαια, μάλιστα. Θὰ κάμω καὶ ἐγὼ ὅ,τι ἠμπορῶ διὰ νὰ διαχύσω τὴν εὐτυχίαν εἰς αὐτόν.

—'Αλλ' εἶσαι τόσο μικρόν, τόσον τυφρόν, τόσον εὐθραστόν!

— Ναι, ἀλλὰ δὲν εἶμαι μόνον· εἶμεθα καὶ ἡμεῖς πολλοί, καὶ, βοηθούμενοι ἀναμεταξί μας, ὡς ἀδελφοί, θὰ κάμνωμεν καλὰς πράξεις, θὰ εἶμεθα ἀγαθοὶ καὶ εὐσπλαγνοὶ καὶ θὰ διαχύσωμεν ὀλίγην εὐτυχίαν καὶ χαρὰν εἰς τὸν μεγάλον τούτον κόσμον.

—'Αλλὰ πρέπει νὰ ἦσθε πολλοὶ καὶ νὰ βοηθῆσθε ἀναμεταξί σας.

— Ἡμεῖς ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου εἶμεθα πάντοτε ἀγαπημένοι καὶ βοηθούμεθα ἀναμεταξί μας, εἶπε τὸ καλὸν παιδίον.

ΤΟ ΞΕΝΙΤΕΥΘΕΝ ΠΑΙΔΙΟΝ

Ὀλίγον μακρὰν τοῦ χωρίου Α... ἐν Πελοποννήσῳ, εἰς μοναχικὴν παραλίαν, εἰς τὴν ὁποίαν φύονται ὀλίγα βόια, καὶ ὅπου τὸ κύμα φλοισβίζον ἀφίνει ὀλίγον ἄφρον ἐπὶ τῆς ἄμμου, κάθηται δύο παιδιά, δύο ἀδελφοί, ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Εἰρήνη.

Ἐκ τοῦ τρόπου, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Εἰρήνη κρατεῖ τὸ παραβάκι τοῦ Ἀνδρέα, ὁ δὲ Ἀνδρέας δίδει τὰ σχοινιά του, ἐννοοῦμεν ὅτι ἡ κυρία κούτων φροντίς δὲν εἶνε ἡ ἐξάρτουσις τοῦ πλοίου, ἀλλ' ὅτι εἰς ἄλλο τι ἔχουν τὸν νοῦν των, ἄλλο τι σκέπτονται.

Τί ἀρά γε;...

Ὁ θεὸς τοῦ Ἀνδρέα· Ρώτας, ἀδελφὸς τῆς μητρός του, ἔμπορος ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔγραψε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὴν μητέρα του ζητῶν αὐτὸν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπως τὸν τελειοποιήσῃ εἰς τὰ μαθήματά του καὶ τὸν προσλάβῃ εἰς τὸ κατάστημά του. Χαρὰ συγχρόνως καὶ λύπη διεχύθη εἰς τὰς ψυχογυωμίας των, ὅταν ἀνέγνωσαν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ θεοῦ· Ρώτας ἦνοιγε λοιπὸν ἡ τύχη τοῦ Ἀνδρέα, θὰ ἐμάνθανε πολλὰ γράμματα, θὰ ἐγίνετο ἔμποροῦκἀλληλος καὶ ἴσως ἴσως, μὲ τὴν εὐχὴν τῆς μητρός του, καὶ ἔμπορος· ἀλλὰ διὰ νὰ γίνουιν ὅλα αὐτὰ ἔπρεπε νὰ ἦνε μακρὰν ἔτη ὀλοκλήρα.

Ἐπὶ ὀλοκλήρα νὰ μὴν ἴδουιν ἡ μήτηρ καὶ ἡ Εἰρήνη τὸν Ἀνδρέαν καὶ ὁ Ἀνδρέας τὴν μητέρα του καὶ τὴν Εἰρήνην! αὐτὴ ἦτον ἡ πικρὰ λύπη ἡ ἐροχόμενη κατόπιν τῆς χαρᾶς των.

Καὶ ἡ μήτηρ τοῦ ἦτο χῆρα καὶ εἶχε μόνον αὐτὸν ὑποστήριγμα διὰ τὰ γρηρατεία της!

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ φύγῃ...

Θέλων δὲ μίαν ἔτι φοράν νὰ παίξῃ τὸ ἀγαπητόν του παιγνίδιον καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν θέσιν, ὅπου ἐπήγαινε συνήθως καὶ ἐκάθητο, ὡς νὰ ἤθελε νὰ τ' ἀποχαιρετίσῃ, ἦλθε μὲ τὴν ἀδελφὴν του εἰς τὴν παραλίαν, ὅπου τοὺς βλέπομεν καθήμενους· ἀλλὰ τὸ παιγνίδιον σήμερον δὲν ἔχει χάριν, καὶ τὰ δάκτυλα κινεῖται μηχανικῶς, διότι ὁ νοῦς των εἶνε ἀλλοῦ, ὡς εἶπομεν.

Καὶ οἱ δύο ἐσκέπτοντο καὶ, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσουν, οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος εἶχον εἶπει λέξιν. Αἰφνης ὁ Ἀνδρέας ἀνίχευε τὴν κεφαλὴν καὶ, δεικνύων τὰ εἰς τὸ πέρατος πλέοντα πλοῖα, λέγει:

— Ὅταν, Εἰρήνη, βλέπω τὰ πλοῖα ἐκεῖνα νὰ σχίζουιν τὴν θάλασσαν καὶ νὰ πηγαίνουιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, δὲν ἤξεύρω τί αἰσθάνομαι ἐδῶ εἰς τὴν καρδίαν μου, μού ἔρχονται δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ὦ! πόσον θέλω νὰ γυρίσω κόσμον, νὰ γνωρίσω ἄλλους ἀνθρώπους...

— Καὶ μίαν ἡμέραν νὰ ἐπιστρέψῃς ἵπίσω, ὑστέρᾳ ἀπὸ δέκα ἑτῶν ἀπουσίαν, πτωχὸς καὶ ἐλεεινὸς ὡς ὁ Λάμπρος τῆς Κυρᾶ-Ελένης, ὁ ὁποῖος ἐπήγεν ἕως εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ὅμως ἐγύρισε μὲ ξεσχισμένα ἐνδύματα, εἶπεν ἡ Εἰρήνη μετὰ πικρίας.

Αὐτὰ τὴν παρεκίψει ἡ λύπη της ἡ πολλὴ νὰ λέγῃ, μολονότι ἤξευρε πολὺ καλά, ὅτι ὁ ἀδελφὸς της δὲν ὠμοιάζε τὸν Λάμπρον τῆς Κυρᾶ-Ελένης.

— Ἄν εἶνε ἕνας κακὸς καὶ δὲν θέλει νὰ προαχθῇ, τὸ ἴδιον θὰ κάμῃ εἴτε μέσα εἰς τὸ χωρίον του μείνῃ, εἴτε εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κόσμου ὑπάγῃ. Ἀλλὰ εἶπέ με, σὲ παρακαλῶ, πῶς θέλεις νὰ προσδεύσω εἰς ἐν τόσο μικρὸν χωρίον ὡσάν τὸ ἰδικόν μας;

— Εἰς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον· ἀλλὰ θὰ φύγῃς, θ' ἀπομακρυνθῇς, θὰ μᾶς λησμονήσῃς, προσεῖπεν ἡ Εἰρήνη δακρύνουσα βέβαια, θὰ μᾶς λησμονήσῃς, καὶ θὰ ἔχῃς δίκαιον· ἀφ' οὗ θὰ ἴδῃς τόσοσους μεγάλους τόπους ὡσάν τὴν Κωνσταντινούπολιν, τόσοσας μεγάλας οἰ-

Ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Εἰρήνη.

κίας καὶ παλάτια, τόσοσας πλοῦτη, ποὺ πλέον θὰ καταδεχθῇς σὺ νὰ ἐνθυμηθῇς τὸ μικρὸν μας τὸ χωρίον, τὸ πτωχόσπητό μας, καὶ τὴν δυστυχῆ μητέρα μας καὶ ἐμέ... ἴσως καὶ μείνῃς διὰ πάντα εἰς τὰ ξένα. Ἐχομεν καὶ ἄλλα παραδείγματα εἰς τὸ χωρίον· καὶ

συλλογίσου τί θὰ γίνωμεν ἡμεῖς χωρὶς σέ, Ἀνδρέα...

— Ἀλλὰ, διότι εὐρίσκονται δύο τρεῖς κακοὶ, θὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ὑπάρχουν καὶ καλοὶ; ἐγὼ νὰ σὰς λησμονήσω ὅταν ἀποκτήσω χρήματα, ἀφ' οὗ τότε ἴσα ἴσα θὰ σὰς ἐνθυμη-

ὄω; και διὰ ποῖον λοιπὸν ζήτῳ νὰ τ' ἀποκτήσω; ἀκουσέ με λοιπὸν νὰ μάθης τὸ μυστικὸν μου! πολλὰκις ὅταν ἤρχομην ἐδῶ εἰς τὴν ἀερογυαλίαν καὶ ἐκαθήμεν εἰς τὴν μοναξίαν ἠσθάνομην εἰς τὸ στήθος μου ἓνα πόνον: νὰ διακριθῶ, νὰ γίνω καλὸς ἄνθρωπος, νὰ φανῶ χρήσιμος πρὸς σὰς, πρὸς τὴν πατρίδα μου, νὰ κάμω τὸ καλὸν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον, καὶ ἔχω μίαν πεποιθήσιν ὅτι ὅλ' τὸ ἐπιτύχω· ναί! ὅλ' ἐπιτύχω καὶ ὅλ' ἐπιστρέψω.

— Ὁλ' μὰς ἀγαπᾷς λοιπὸν πάντοτε; ὦ! πῶσον θὰ ὑποφέρωμεν χωρὶς σέ!

— Καὶ μήπως ἐγὼ δὲν θὰ ἀισθάνωμαι τὴν πιερίαν τοῦ χωρισμοῦ; θὰ ἦνε πολὺ σκληρὸν νὰ ζῶ μακρὰν σὰς· ἀλλ' ὅταν θὰ με καταλαμβάνῃ ἡ λύπη καὶ τὰ δάκρυα, ὅλ' λέγω: ἐργάζομαι δι' ἐκείνας! καὶ ἡ ἰδέα ὅτι ἐργάζομαι διὰ σὰς θὰ μὲ δίδῃ θάρρος καὶ ὑπομονήν· ἀλλὰ εἶνε καιρὸς νὰ ἐπιστρέψωμεν πλεόν, διότι ἤρχισεν νὰ νυκτόνη.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἔγειναν αἱ προστοιμασίαι διὰ τὸ ταξίδιον τοῦ Ἀνδρέα· ἡ μήτηρ του τῷ ἔβαλεν εἰς ἓν μικρὸν κιβώτιον λευκὰ λευκὰ ἀσπρόρουχα, καὶ μίαν καινούργην ἐνδυμασίαν· εἰς δὲ τὸ ἄκρον τοῦ κιβωτίου κρυφίως, διὰ νὰ τῷ προξενήσῃ εὐχάριστον ἐκπληξίν, ἔριψε καὶ ὀλίγα ἀμυγδαλά ἀπὸ τὴν ἀμυγδαλέαν τοῦ κήπου των.

Πῶς διήλθεν ἡ ἑσπέρα ἐκείνη δὲν περιγράφεται· ποῖος ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του κατ' τὴν συγκίνησίν του; μόλις ἐκλιναν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν των διὰ νὰ κοιμηθῶσιν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κλείσωσι μάτι.

Περὶ τὸ γλυκοχάραγμα ἤλθεν ἓνας ναύτης, διὰ ν' ἀναγγεῖλῃ ὅτι τὸ πλοῖον ἦτο ἕτοιμον, καὶ νὰ παραλάβῃ τὰ ἐνδύματα τοῦ Ἀνδρέα.

Τὴν πρωτὴν ἐκείνην τὸ πλοῖαριον ἐκεῖνο ἀνεχώρει κατευθυνόμενον εἰς Κωνσταντινούπολιν· ἡ δὲ μήτηρ τοῦ Ἀνδρέα καὶ ἡ Εἰρήνη ἔσειον ἀπὸ τὴν ἀερογυαλίαν τὰ λευκὰ μανδύλιά των· ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πλοῖαριον ἐκινεῖτο ἓν ἄλλο μανδύλιον λευκόν.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ὅτι ἦτο τοῦ Ἀνδρέα, ὅστις ἀνεχώρει;

* * * * *

Μετὰ δώδεκα ἔτη ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκείνης κομφῆς καὶ καλοενδεδυμένους νεανίας ἀπεβιβάζετο μίαν ἑσπέραν εἰς τὴν παραλίαν τοῦ χωρίου καὶ ἐβάδιζε γοργῶ βήματι πρὸς μίαν πενιγρὰν οἰκίαν· ὅτε ἔκρουσε τὴν θύραν ἢ χεῖρ του ἔτρεμεν.

Ἀμὰ δ' εἰσῆλθεν ἔωρθεσε συγκεινιμένος εἰς τὰς ἀγκάλας γηραιᾶς γυναικὸς καὶ νεανίδος ὠραίας, φωνάζων: — Μητέρα! Εἰρήνη!

— Ἀνδρέα!! ἐφώνησαν ταυτοχρόνως δύο φωναί. Ἀληθῶς ἦτον ὁ Ἀνδρέας, ὅστις ἐκράτησε τὸν λόγον του καὶ δὲν ἔμεινεν εἰς τὰ ξένα.

Ἄλλ' ἐπέστρεψε πεπαιδευμένος, πλούσιος καὶ τόσον ἀγαθός, καὶ τόσον φιλόστοργος υἱός, καὶ ἀδελφός, ὅσον ἦτο καὶ τὴν στιγμὴν κατ' ἣν ἀνεχώρει. Ἦλθε λοιπὸν νὰ ἐκτελέσῃ ὅλα, ὅσα ἐσυλλογιζέτο ὅταν ἐκάθητο μόνος του εἰς τὴν παραλίαν.

Εἰς τὴν ὄσπιν τῆς πενιγρᾶς ἐκείνης οἰκίας ἀνηγέρθη μεγαλοπρεπὴς οἶκος μὲ μὲγάλον κήπον· ἀλλὰ παρὰ τὸν οἶκον καὶ μεγαλοπρεπὲς σχολεῖον διὰ τοὺς παῖδας τοῦ χωρίου· εἰς ἐκάστην δὲ τετραετίαν ὁ ἀριστεύων σπουδάζει εἰς Ἀθήνας δαπάναις αὐτοῦ.

Τὴν Εἰρήνην, ἣτις ἔγινε χαρίεσσα νεάνις τὴν ἐπρόκτισε πλουσίως καὶ τῇ ἔδωκε σύζυγον ἓνα κάλλιστον νέον, ὅστις τὴν κατέστησεν εὐτυχῆ.

Ὅσάνις οἱ συμπατριῶταί του δὲν ἔχουν ἐργασίαν, πάντοτε εὐρίσκει αὐτός μίαν ἰδικὴν του ἐργασίαν νὰ τοὺς ἐνασχολῇ καὶ νὰ τοὺς πληρῶνῃ, ἐννοεῖται.

Ἡ μήτηρ του τόσον συγκινεῖται ἀκούουσα τὰς εὐλογίας ὄλων διὰ τὸν υἱὸν της, ὥστε δὲν δύναται νὰ κρατῇ τὰ δάκρυά της; οἱ δὲ συμπατριῶταί του τόσον ἐγνώμωνον αἰσθάνονται δι' αὐτόν ὥστε ἀπεφάσισαν νὰ τὸν ἐκλέξουν δῆμαρχον καὶ τὸν ἐξέλεξαν παμφηρεῖ, ἀλλ' αὐτός δὲν ἐδέχθη· ψιθυρίζεται μάλιστα ὅτι ὅλ' ἐκλεχθῆ καὶ βουλευτής, καὶ τοῦτο, πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν, εἶνε ἡ κρυφὴ χαρὰ τῆς μητρός του; ἀλλὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν ὅλ' δεχθῆ καὶ πάλιν· καὶ ἂν τὸν ἀκούσῃ τις, διὰ τί δὲν θέλει νὰ γίνῃ βουλευτής, θὰ πεισθῇ ὅτι ἔχει δίκαιον. ΑἰΝΤΑΙΟΣ ΕἰΣΑΡΜΕΝΟΣ.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΝΕΦΩΝ

Τίς ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας δὲν εἶδε τὰ νέφη κινούμενα ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ οὐρανοῦ, λαμβάνοντα πολλάκις περίεργα σχήματα, ὠραία χρώματα καὶ τέλος εἴτε διαλυόμενα, ἢ σχηματίζοντα τοὺς μελανοὺς ὄγκους οἱ ὅποιοι φέρουσι τὴν βροχὴν καὶ τὰς καταιγίδας; Ὅλοι βεβαίως θὰ περστηρήσατε τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς φύσεως! ἀλλὰ πόσαι γνωρίζετε καὶ τὸν λόγον τοῦ θαύματος αὐτοῦ; ἔ! δὲν θέλομεν νὰ ἐγγίσωμεν τὴν φιλοτιμίαν τῶν μικρῶν ἀναγνώστων μας! Ὁλ' ὑπάρχωσι βεβαίως πολλοὶ φιλομαθεῖς, περίεργοι, τερπόμενοι εἰς τὴν μελέτην τῶν ἔργων τῆς φύσεως, καὶ οἱ τοιοῦτοι θὰ ἔλαβον τὴν περιέργειαν νὰ μάθωσι καὶ τί εἶνε τὰ νέφη. Ἀλλὰ ἀφ' ἑτέρου θὰ ὑπάρχωσι καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι, — δὲν θέλομεν νὰ φαντασθῶμεν διὰ ποίους λόγους, — δὲν ἔλαβον τὴν εὐκαιρίαν νὰ μάθωσι τὰ περίεργα αὐτὰ φαινόμενα καὶ θεωροῦσι τὰ μεγάλα καὶ λαμπρὰ αὐτὰ ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ μὲ τὴν αὐτὴν ἀδιαφορίαν μὲ τὴν ὁποίαν δέχεται καὶ ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς τὴν λάμπην τοῦ ἡλίου. Λέγομεν δὲ τοῦτο, διότι βεβαίως, καθὼς ὁ τυφλὸς τοὺς ἀσθλαμοὺς ἀδιαφορεῖ, ἂν λάμπῃ ὁ ἥλιος εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ ὄχι, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ μὴ γνωρίζων τὰ τῆς ἐπιστήμης ἀδιαφορεῖ πρὸς τὰ μεγάλα τῆς φύσεως ἔργα, εἰς τὰ ὅποια πᾶς ὅστις ἐφωτίσθη τὸν νοῦν ὑπὸ τῆς σπουδῆς καὶ τῆς γνώσεως ἀνακαλύπτει τὴν πανσοφίαν τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν, χάριν τῶν ἀγνοούντων, τί νὰ ἦνε ἄρα γε τὰ νέφη; Κάποιος μοι λέγει: «Ἄτμος ὕδατος». Τοῦτο θὰ τὸ ἤκουσε βεβαίως ἀπὸ τὸν διδάτκαλόν του. Ἐχει καλῶς· ἀλλὰ διὰ νὰ ἐννοήσωμεν καλύτερον τί ἔστιν ἄτμος ὕδατος καὶ ἐπομένως νέφος, ἄς ὑπάγωμεν πρῶτον εἰς τὸ μαγεῖριον. «Περίεργον! εἰς τὸ μαγεῖριον;» ἤθελον μὲ ἐρωτήσῃς τινές, «Ἄλλὰ τί κοινὸν μεταξὺ ἐνὸς μαγεῖριου καὶ τῶν νεφῶν τῶν διασχιζόντων τὸν ἐλεύθερον ἀέρα;» Σπεύδετε, μικροὶ ἀναγνώσται, βραδέως. Μὴ ἐξάπτεσθε· τὰ ἀπλοῦστερα πράγματα δύνα-

ται νὰ σὰς διδάξωσι μὲγάλα καὶ ἐκεῖνοι ἔγειναν μὲγάλοι, ὅσοι ἤρχισαν ἐξετάζοντες ἀπὸ τῶν μικρῶν. Ἐμπρὸς λοιπὸν παρατηρήσατε εἰς τὸ μαγεῖριον τὴν γύτραν βράζουσαν ἐπὶ τῆς ἐστίας. Τί βλέπετε; Ἀνωθεν τῆς γύτρας σχηματίζεται λευκὸς ἀτμός, ὅστις ἀνέρχεται καὶ διαλύεται εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν· ἐὰν δὲ θέσῃ τις τὴν χεῖρα ὑπεράνω τοῦ ἀτμοῦ αὐτοῦ, παρατηρεῖ ὅτι αὐτὴ ὑγραίνεται, καὶ ἐὰν ἔχη τὴν ὑπομονήν νὰ περιμεῖνῃ ὀλίγον, θὰ ἴδῃ ὅτι διαυγείς σταγόνες ὕδατος σχηματίζονται ἐπ' αὐτῆς, αἵτινες σταγόνες δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο εἰμὴ αὐτὸ τὸ ὕδωρ τῆς γύτρας, τὸ ὅποσον ἐν καταστάσει ἀτμοῦ ἐξέρχεται ἐξ αὐτῆς. Τώρα ἄς τρέξωμεν εἰς τὸ μὲγα μαγεῖριον τῆς φύσεως, ἵνα ἴδωμεν τί καὶ ἐκεῖ συμβαίνει. Παντοῦ θὰ εἶδωμεν χύτρας ὕδατος. Μία, παρμεγίστη, εἶνε ἡ θάλασσα, ἐπὶ δὲ τῆς ξηρᾶς αἱ λίμναι, οἱ ποταμοί, τὰ ρυάκια, τὰ τέλματα καὶ ἐν γένει αὐτὴ ἡ γῆ, ἡ κλειούσα εἰς τοὺς κόλπους τῆς ὕδατος, εἶνε τόσαι ἄλλαι χύτραι, αἱ ὁποῖαι, ἕνεκα τῆς μεγίστης ἐπιφανείας, τὴν ὁποίαν παρουσιάζουσι, δύναται νὰ σχηματίσωσι μὲγα ποσὸν ἀτμῶν. Κοινὴ ἐστὶν, παρέχουσα θερμότητα δυναμένην νὰ θερμάνῃ καὶ μεταβάλλῃ τὰ ὕδατα ταῦτα εἰς ἀτμούς, εἶνε ὁ ἥλιος! Τώρα οἱ ἀναγνώσται μας θὰ ἐνόησαν διατί εἰσῆλθομεν εἰς τὸ στενωχῶρον μαγεῖριον, διὰ νὰ δεῖξωμεν τί συμβαίνει εἰς τὴν εὐρεῖαν φύσιν. Ὑπάρχωσι καὶ εἰς τὸ μὲν καὶ εἰς τὴν δὲ αἱ αὐταὶ περιστάσεις, ὕδωρ δηλ. καὶ πῦρ, τὸ δὲ ὕδωρ καὶ τὸ πῦρ εἶνε οἱ δύο ἀπαραίτητοι ὄροι πρὸς παραγωγὴν ἀτμῶν. Ὅταν ὁ ἥλιος θερμαίνῃ τὰς ἐκτάσεις τῆς θάλασσης καὶ τῆς ξηρᾶς, καθὼς τὸ πῦρ τὴν γύτραν τοῦ μαγεῖριου, ἀπειροὶ ποσότητες ἀτμῶν, κατ' ἀρχὰς ἀφανῶν εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀφθαλμὸν ἕνεκα τῆς μικρότητος τῶν σταγόνων των, ὑψοῦνται ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας, διασπείρονται καὶ πληροῦσι τὴν ἀτμοσφαιραν. Τυχεῖδεύει ὁ ἀτμός αὐτός ὁ ἀόρατος δεξιᾶ, ἀριστερὰ κατὰ τὴν φορὰν τῶν ρευμάτων τοῦ ἀέρος, καὶ ἄμα κατὰ τὴν ὁδόν του ἀπαντήσῃ ρεύματα ἀέρος ψυχρὰ, ἢ ἄμα

λείψη τὸ πῦρ τῆς ἐστίας, δηλ. ὁ ἥλιος, τότε αἱ μικραὶ ἐκείναι σταγόνες συνεννοῦνται καὶ σχηματίζουσιν ἄλλας μεγαλειτέρας, αἱ ὁποῖαι, εἰς ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων συμποσούμεναι, ἀποτελοῦσι τοὺς ἀδιαφανεῖς ἐκείνους ὄγκους, τοὺς τόσο ἐλαφροὺς, τοὺς ὑφουμένους εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν ὑψηλά, τοὺς ὁποίους καλοῦμεν νέφη.

Τὰ νέφη ἐμποδίζουσι τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἢ ὅταν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου δὲν ὑπάρχει, καθὼς τὴν νύκτα, φαίνονται ὡς μελανοὶ πέπλοι καλύπτοντες ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μας τὴν θέαν τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ. Τὴν ἡμέραν τὰ νέφη λαμβάνουσι ποικίλα καὶ ὠραία χρώματα, ὡς ἐκ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον διέρχονται διὰ μέσου αὐτῶν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου· ἄλλοτε φαίνονται ὡς μεγάλοι φαιοὶ ὄγκοι ἔτοιμοι νὰ καταπέσωσιν ἐπὶ τῶν κεφαλῶν μας, ἄλλοτε λαμβάνουσι λευκότητα λαμπρύτεραν τῆς χιόνος, περὶ δὲ τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τὰ νέφη περιστῶσι τὸ ὠραιότερον θέαμα, διότι τότε λαμβάνουσι τὰ ζωηρότερα εὐτῶν χρώματα, δηλ. γρυσῆ, ἐρυθρῆ, ἰώδη, μέχρις ὅτου ἀποσβεσθῇ ὁ χρωματισμὸς αὐτῶν, ὅταν τὰ σκόνη τῆς νυκτός καλύψωσι τὴν γῆν. Ποσάκις δὲν ὄν θαυμάσιον μετὰ τὴν μικρὰν καὶ ἀθῶαν φαντασίαν σας, καλοὶ μας φίλοι, τὰ ὠραία χρώματα τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ἐν τῷ μέσῳ νεφῶν πολλῶν;

Λήγει ἀρχὴ γὰρ ἐδῶ ἡ ἱστορία τῶν νεφῶν; Ὀχι! καθὼς πάντα τοῦ κόσμου τούτου τὰ πράγματα ἔχουσι τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον των, τοιοῦτοτρόπως καὶ τὰ νέφη ἔχουσι τὸ παρελθόν, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον των. Τὸ παρελθόν των τὸ ἐξητάσαμεν ἤδη, ὅτε ὡς ὕδατα ἦσαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, τὸ παρὸν των τὸ εἶδομεν, ὅταν ὡς νέφη ὑπερῆρξαν πλανῶνται ὑπερῶν τῆς ἐπιφανείας τοῦ ματαίου τούτου κόσμου. Μᾶς μένει ἤδη τὸ μέλλον των. Ἐ! τὸ μέλλον τῶν νεφῶν εἶνε περιεργότερον ἀκόμη! ἔχει ποικίλας φάσεις, ἐξαρτᾶται ἐκ ποικίλων περιστάσεων, καθὼς τὸ μέλλον σου καὶ παντός ἄλλου, μικροῦ μου ἀναγνώστα. Περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν νεφῶν ὄν σοὶ ὁμιλήσω

εἰς τὸ προσεχές φύλλον τῆς προσφιλοῦς σου Διαπάσεως τῶν παιδῶν. ΜΙΑΤ. Π.

Ο ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΗΛΑ

Τὸν μικρὸν Κλεάνθη εἶδε μίαν ἡμέραν ὁ πατὴρ του παίζοντα μετὰ τινὰς ἀγυῖοπαιδας κακοανατεθραμμένους. Εἶχε παρατηρήσει ὅτι ἀπὸ τινος ὁ υἱὸς του εἶχεν ὀλίγον μεταβληθῆ, εἶχε καταστῆ ἀπότομος τοὺς τρόπους, καὶ πείσμων, καὶ βλάσφημος, καὶ ἤρπνετο νὰ παίξῃ πολὺ καὶ νὰ μελετᾷ ὀλίγον· τότε ἠνέκησεν ὅτι ἡ ὀλεθρία αὕτη μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὰ ἦθη τοῦ υἱοῦ του ἐκ τῆς κακῆς συναναστροφῆς. Καὶ ἠρόθη μὲν μεγάλην ὀλίφιν, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε εἰς τὸν Κλεάνθη τὴν στιγμὴν αὐτήν. Τὸ ἔσπερας δὲ ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν ἔφερεν ἀπὸ τὴν ἀγορῆν ἕξ ὠραία ῥοδοκόκκινα μῆλα, τὰ ὁποῖα ἔθεσεν ἐντὸς πινακίου καὶ προσέφερε πρὸς τὸν Κλεάνθη. Τὸ παιδίον ἔχασεν πολὺ καὶ εὐχαρίστησε τὸν πατέρα του διὰ τὴν τὴν ὄψην του ἀγάπην.

«Πρέπει νὰ τὰ κρύψῃς ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, διὰ νὰ ὀρμάσων περισσότερο», εἶπεν ὁ πατὴρ· καὶ ὁ Κλεάνθης μετ' ἰλαρότητος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολήν τοῦ πατρὸς του.

Ἀλλ' ἐνῶ τὸ παιδίον κατηθύγετο πρὸς τὸ ἐρμάριον διὰ νὰ φυλάξῃ τὰ μῆλα, ἦλθεν ὁ πατὴρ καὶ ἔθεσεν ἐν τῷ πινακίῳ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ἑξῆς μῆλον, τὸ ὁποῖον ἦτο καθόλου κληριαν σσηπός· παρεκάλεσε δὲ τὸν υἱὸν του νὰ τὸ ἀφήσῃ ἐκεῖ μετὰ τὰ ἄλλα.

«Ἀλλὰ, πατέρ», εἶπεν ὁ Κλεάνθης, «τὸ σάπιον μῆλον θὰ γίνῃ αἰτία νὰ σαπίσων καὶ τὰ ἄλλα».

«Εἶσαι βέβαιος, τέκνον μου, ὅτι οὕτω θὰ συμβῇ;» εἶπεν ὁ πατὴρ. «Διὰ τὴν τάχα νὰ μὴ ὑποθέσωμεν τὸ ἐναντίον; ὅτι τὰ καλά θὰ κάμουν καὶ αὐτὸ καλόν;»

Καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ ἄλλην λέξιν, ἀνεχώρησεν ὁ πατὴρ, ὁ δὲ Κλεάνθης ἔθεσεν εἰς τὸ ἐρμάριον τὸ πινακίον μετὰ τὰ ἑπτὰ μῆλα καὶ ἐκλείδωσεν.

Μετὰ ὁκτὼ ἡμέρας ὁ πατὴρ εἶπεν εἰς τὸν Κλεάνθη ν' ἀνοίξουν τὸ ἐρμάριον καὶ νὰ

Ὁ μικρὸς Κλεάνθης.

λάβουν τὰ μῆλα. Ἄλλ' ὁποῖον θέαμα παρέστη ἐνώπιόν των! Τὰ ἕξ μῆλα, τὰ ὁποῖα ἦσαν τόσο στρογγύλα καὶ τόσο ῥοδοκό-

κινα, ὅταν ἐφυλάχθησαν, εὐρέθησαν τώρα ἐντελῶς σσηπότα.

«Δὲν σοὶ τὸ εἶπον ἐγώ, πατέρ», ἐφώνη-

σεν ὁ Κλεάνθης, «ὅτι τὸ κακὸν μῆλον θὰ χαλάσῃ καὶ τὰ ἄλλα; Δὲν ἤθελες νὰ μ' ἀκούσης.»

«Δὲν σοὶ τὸ εἶπον καὶ ἐγὼ πολλάκις, τέκνον μου», ὑπέλαθεν ὁ πατήρ, «ὅτι τὰ κακὰ παιδιὰ θὰ σὲ κάμουν καὶ σὲ κακόν, ἀντὰ συναναστρέφουσαι; Ἀλλὰ σὺ δὲν με ἤκουσας. Λάβε τώρα παράδειγμα ἀπὸ τὰ μῆλα αὐτὰ καὶ πρόσχε, διότι ὁμοίως δύνασαι καὶ σὺ νὰ καταστραφῆς ἐκ τῆς κακῆς συναναστρόφης.»

Ὁ Κλεάνθης οὐδέποτε ἐλησμόνησε τὸ μᾶθημα τοῦτο καὶ οὐδέποτε εἰς τὸ ἐξῆς παρετήρηθη παίζων ἢ συναναστρέφόμενος με τοιοῦτους κακοκναθετραμμένους παιδας.

Η ΟΡΓΗ

Ἡ Καλλιόπη ἦτο πολὺ ὀργίλου χαρακτῆρος.

Ἡ μήτηρ τῆς τῆ ὑπεδείκνυε πολλάκις μετὰ αὐστηρότητας πόσον ἡ ὀργὴ εἶνε φρικώδης, βλαβερὰ καὶ ἀξιώμαχος, τὴν προέτρεπε δὲ μετὰ πραΰτητος νὰ ματριάζῃ ἐαυτήν. Ἀλλ' ἡ Καλλιόπη δὲν ἐδιορθοῦτο.

Μίαν ἡμέραν ἐκάθητο παρὰ τιμὴ μικρῆ τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο ἐν ἀγγεῖον ἐκ πορσελάνης πλήρες ἀνθέων. Ὁ ἀδελφός τῆς, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο πλησίον τῆς καὶ ἐπαίζεν, ὤθησε κατὰ κακὴν τύχην τὴν τράπεζαν, καὶ τὸ ἀγγεῖον ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς πολλὰ τεμάχια συντριβέν.

Ἡ μικρὰ ἐθύμωσε τότε τόσον πολὺ, ὥστε ἐγεινεῖν ἔξω φρονῶν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλουν, αἱ φλέβες τῆς ἐξογκώθησαν καὶ ὄλον τὸ πρόσωπόν τῆς ἐφαίνετο τεταραγμένον.

Ἡ μήτηρ τῆς ἔλαβεν ἀμέσως ἐνὰ καθρέπτην καὶ τὸν ἐκράτησεν ἐνώπιον τοῦ προσώπου τῆς Καλλιόπης. Αὕτη ἐτρόμαξεν ἰδοῦσα ἐν αὐτῷ τὴν μορφήν τῆς. Ἡ ὀργὴ τῆς καταπραῦνθη ταυτοχρόνως καὶ τὸ δυστυχὲς κορπίδιον ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

«Ἰδες λοιπὸν τώρα πόσον ἡ ὀργὴ καθίσταται τὸ πρόσωπον φρικώδες; τὴν ἠρώτησεν ἡ μήτηρ τῆς. «Ἐὰν λάβῃς τὴν ὀλεθρίαν συνάθειαν νὰ καταλαμβάνουσαι ὑπὸ ὀργῆς, τὸ

πρόσωπόν σου θὰ λάβῃ μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰ μισητὰ χαρακτηριστικά, τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου εἶδες, καὶ πᾶσα ἐκφρασις γλυκύτητος θὰ ἐξαφανισθῇ.»

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Καλλιόπη ἐνετόπισεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς τὰς παροτρύνσεις τῆς μητρός τῆς καὶ κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως κατορθώσῃ νὰ νικήσῃ τὴν πρὸς τὴν ὀργὴν κλίσιν τῆς. Κατέστη παράδειγμα πραΰτητος, καὶ ἡ πραΰτης τὴν κατέστησεν ἐπι ὠραιότεραν. ΦΙΛΟΜΗΛΑ.

ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ ΜΟΥ.

Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ἐν ψεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶπον μὲν φορᾶν, ἀν καὶ ὅτε τὸ εἶπον ἤμην πολὺ μικρός. Ἡ μικρότερα μου ἀδελφὴ εἶχε μίαν πεντάρην καὶ με αὐτὴν ἤθελε ν' ἀγοράσῃ ροδάκινα· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἰδίκα δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγοράν, με παρεκάλεσε νὰ ὑπάγω ἐγὼ. Καὶ βεβαίως ἐγὼ δὲν ἠρηθήν. Ὁ ὀπωροπώλης μοι ἐδίπλωσεν εἰς τεμάχιον χαρτοῦ ἐν ὠραιότατον ροδάκινον, καὶ ἐνῶ ἐπέτρεφον εἰς τὴν οἰκίαν, μοι ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ παρατηρήσω τὸ ροδάκινον. Ἦνοιξα λοιπὸν τὸ χαρτίον καὶ ἡ εὐωδία τοῦ ὀπωρικοῦ μοι διήγειρε τὴν ὄρεξιν νὰ δαγκάσω ὀλίγον εἰς μίαν ἄκρην. Ἡ λαίμαργία μου ὅμως με παρεκίνησε νὰ δαγκάσω καὶ δεύτερον, χωρὶς νὰ σκεφθῶ ὅτι τὸ ροδάκινον δὲν ἦτο ἰδικόν μου. Τὸ δεύτερον δάγκωμα ἐπικολούθησε τρίτον, τὸ τρίτον τέταρτον καὶ οὕτω καθεξῆς· ἐταν δὲ ἐφθασα εἰς τὴν οἰκίαν εἰσῆλθον χωρὶς ροδάκινον. Τότε μόλις ἐσυλλογίσθην ὅτι τὸ ροδάκινον ἦτο τῆς ἀδελφῆς μου, καὶ ἤρχισα νὰ στενοχωροῦμαι. Τί νὰ εἶπω; Πῶς νὰ δικαιολογηθῶ;

Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθην νὰ φύγω, νὰ κρυφθῶ καὶ νὰ μὴ ἐμφανισθῶ πλέον· κατόπιν ὅμως ἔλαβον ἄλλην ἀπόφασιν· παρουσιάσθην εἰς τὴν ἀδελφὴν, με ὅσον θάρρος ἠδυνάμην, καὶ τῆ εἶπον ὅτι ἔχασα τὴν πεντάρην. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἡ εἰδήσις αὕτη τῆ ἐπροξένησε πικρὰ δάκρυα· ἀλλ' ἐγὼ κατηνθύνθη ἀμέσως εἰς τὸν κῆπον καὶ προσεπάθουν νὰ λησμονήσω τὴν πράξιν μου καὶ νὰ

σκεφθῶ περὶ ἄλλων πραγμάτων, ἀλλ' εἰς μάτην. Τὸ ἐγκλημα μου με ἠτένιζε κατὰ πρόσωπον, καὶ ἤμην ἀθλιός.

Ἡ ὥρα τοῦ γεύματος ἐπλησίαζε καὶ ἐγὼ ἔτρεμον μήπως τὸ ψεῦδος μου ἀνακαλυφθῇ. Περιεφερόμην εἰς τὸν κῆπον με καρδίαν ἀνήσυχον. «Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ φωραθῶ ψεύστης», ἐσκεπτόμην, «ἄλλα μοι τὰ παιγνίδια ἐδίδον, καὶ τὴν ἐπιστημότεραν διαβεβαίωσιν ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ψευθῶ.»

Ὅτε παρετέθη τὸ γεῦμα εἰσῆλθον με δειλίαν καὶ κατέλαβον τὴν θέσιν μου εἰς τὴν τράπεζαν, πλησίον τοῦ πατρός μου· ἀλλὰ μόλις ἐκάθισα, προσῆλθε καὶ ἡ ἀδελφὴ μου καταλυπηρῆναι καὶ κλαίουσα. Ὁ πατήρ ἀμέσως ἠρώτησε τὴν αἰτίαν, ἡ δὲ μήτηρ διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν, τῆς ὁποίας συμπέρασμα ἦτο, ὅτι ἐγὼ ἔχασα τὴν πεντάρην.

Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη με πόσον ἀγαθότητα με ἠτένισεν ὁ πατήρ μου καὶ πόσον ἐξέφραζον ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ οἱ γλυκεῖς αὐτοῦ ὀφθαλμοί, ὅταν, μετὰ τὴν διήγησιν τῆς μητρός μου, μοι ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν:

— Καὶ δύνασαι, τέκνον μου, νὰ μοι εἶπῃς ποῦ περίπου ἔχασες τὴν πεντάρην; Ἔσως δυνήσῃμεν νὰ τὴν ἐπανεῦρωμεν.

Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἠδυνάμην ἐγὼ νὰ περιφρονῆσω τὴν πλήρη στοργῆς καὶ ἐμπιστοσύνης ταύτην ἐρώτησιν τοῦ πατρός μου, ἀλλὰ διαραγείς εἰς δάκρυα, ἐφώνησα:

— ὦ! πάτερ μου, δὲν ἔχασα τὴν πεντάρην, ἀλλ' ἔφαγα τὸ ροδάκινον!

Σιγὴ νεκρὴ διεδέχθη τὴν ἐξομολογησὶν μου ταύτην. Οὐδεὶς ὠμίλησεν. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς μοι ἐφάνη ὅτι ἀβυσσος με διαχώριζεν ἀπὸ τῆς οἰκογενείας μου. Ἐνόμισα ὅτι μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῶν γονέων μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου ἠνοιχθῆ βάρβαρον. Ἦμην εἰς ψεύστης ἐνώπιόν των. Δὲν ἤμην πλέον ἀξίος τῆς ἀγάπης των, τῆς ἐμπιστοσύνης των. Τὰ βλέμματά των, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε μοι ἐξέφραζον στοργὴν, τώρα μοι ἐφαίνοντο ὡς νὰ με περιεφρόνουν. Δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ μένω ἐνώπιόν των· δι' ὃ ἐγκατέλιπον τὴν τράπεζαν καὶ ἐκλείσθην εἰς τι δωμάτιον διὰ νὰ ἦμαι μόνος. Ἐκεῖ ἔμεινα μέχρις ἐσπέρας με-

τανοῶν· τὴν ἀκόλουθον δ' ἡμέραν καὶ καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα ἤμην μελαγχολικός. Ἀλλ' ἐνόσφ ὁ χρόνος παρέρχετο, ὁ δὲ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου καὶ αἱ ἀδελφαί μου μοι ἀπέδιδον πάλιν τὴν ἀγάπην των καὶ τὴν στοργὴν των, ἐπανέκτησα καὶ ἐγὼ τὴν προτέρην μου εὐθυμίαν. Ἐξ ὄλου θυμῶς αὐτοῦ τοῦ συμβάντος ἐνεχαράχθη εἰς τὸν νοῦν μου καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου ἀνεξίτηλος ἐντύπωσις, ἦν μέχρι τοῦδε διατηρῶ ἐπίσθην δὲ ὅτι, αἰεὶς οἰανόηποτε περιστάσιν εἶνε πάντοτε προτιμώτερον νὰ λέγωμεν τὴν ἀλήθειαν.» ΚΡΙΤΩΝ.

Η ΕΚ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΕΞΟΔΟΣ.

Παύι, παύ' ἡ ἔργασία,
Ἡ μελέτη κ' ἡ σπουδὴ,
Εἰς τὴν σάκκαν τὰ βιβλία
Τώρα κρύπτει τὸ παιδί.
Ἐσελεύσων ἡ ὥρα,
Εἰς τὸ σπῆτι πάρε τώρα.
Τραλαλά.

Πάλλει εὐθυμ' ἡ καρδιά μου,
Καὶ ὁ ἥλιος γελᾷ,
Ὅλα τὰ καθήκοντά μου
Ἐξεπλήρωσα καλά.
Πῶς μ' ἀρέσει νὰ μανθάνω
Κάθε μέρα παραπάνω!
Τραλαλά.

Εἰς τὸ σπῆτι ἐταν πάγω
Τούτ' καλοῦς μου ὁ ἀσπασθῶ,
Θὰ καθίσω καὶ θὰ φάγω,
Λίγο θὰ ξεκουρασθῶ.
Πλὴν βεβαίως, πρὶν πλαγιάσω,
Τὸ βιβλίον μου θὰ πιάσω.
Τραλαλά.

Τὸ κωδωνίσμα ἐλαίνο
Τὰ παιδάκια προσκαλεῖ,
Ἄχ! με λότην μου σ' ἀφίνω,
Διδασκάλισσα καλὴ.
Μ' εὐχαρίστησιν μεγάλην
Τὸ πρῶτ' θὰ ἔλθω πάλιν.
Τραλαλά.

ΑΑ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ἔχεις δέκα δακτύλους, ὅπως ὄλοι οἱ ἄνθρωποι, δύνασαι λοιπὸν νὰ ἐργασθῆς, ὅπως ὄλοι. Ἄν ἀπαντήσης κάμμιαν δυσκολίαν, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ λέγῃς: Δὲν ἔχω πῶ, πρὶν δοκιμᾶσαι ἀποφασιστικῶς νὰ τὴν νικήσῃς. Μόνον ὁ ὀνηρὸς καὶ νωθρὸς δὲν ἐπιτυγχάνουν ποτὲ εἰς κανέν, διότι τοῖς λείπει ἡ ἰσχυρὰ θέλησις καὶ ἡ δραστηριότης.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

350
 'Ο **ο3*ο* *ω*1* **δ*η*1* *αι εδ*ε*η *α**1α*,
 Οδ*ε δ*δ*η*1* *ε**δ, δ** εδ*ε εδ*υ*1α*.
 351
 Τι έχουν κοινόν τὰ ἠρξίστεια καὶ τὰ βερύκοκκα;
 352
 Ποῖον εἶνε ἕκαστον εἰς τὸ ὅποιον εὐχεται τις νὰ
 φθάσῃ, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμεῖ καὶ νὰ εὐρίσκηται;
 353
 Ποῖα εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ παντός καὶ ποῖον τὸ τέλος
 τοῦ κόσμου;

354
 Ἡ Σύρος ὑπερβαίνει τὴν Σκόρον κατὰ τὸ ἐμπό-
 ριον; ἢ δὲ Σκόρος κατὰ τὴν ὑπερβαίνει τὴν Σύρον;

355
 Εὐρίσκειται μὲς ἰσὶν τὰ νερὰ, μὲ γρηγοράδα τρέχω
 καὶ μὲς στὰ βῆθῃ τῆς καρδίης μεγάλη φλόγα ἔχω.
 Ἐν Κορινθῶν. ΠΕΡ. ΜΕΝΤΕΣΕΑΘΟΥΑΟΣ.

356
 Κατόπιν πάντοτε βροχῆς μὲ ἄκρον θαυμασμόν σας
 Μὲ ἀνεψίζετε.
 Ἄλλ' ἄνευ κεφαλῆς πρῶτον εἰδού; σὸ πρόσωπόν σας
 καὶ μὲ σκουπίζετε.

357
 Σὰν μ' ἀφῆσθς μὲ κεφάλι
 νῆσο; εἶμαι σὸ γιὰ δ.

Μὲ σὺν μοῦ τὸ κόψης πάλι
 γίνομαι βουνο' ψηλό.

ΛΥΣΕΙΣ

42
 Ἄτιμος εἶν' ἡ ἀργία,
 Ἐντιμος; ἡ ἐργασία.

43

Π	Δ	Β
Υ	Η	
Μ	Α	Σ
Ο	Ο	
Σ	Σ	Σ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΝ ΤΩ ΓΡΑΦΕΙΩ ΜΑΣ. 'Ο Α'. Τόμος «τῆς Διαπλ. τῶν Παίδων» ἄδτος ἀντὶ φράγκων 2.
 (Ἀποστέλλεται δὲ εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἐξωτερικόν, ἰὰν εἰς τὸ ἀντίτιμον τοῦ τόμου προστεθῶσι
 καὶ λεπτὰ 30 διὰ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ συνδρομηταὶ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, προκαταβάλλουσιν ὁμοῦ ὅλον ἔτηρον
 τὴν ἔτησιαν συνδρομὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρέχοντος ἔτους.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
 καὶ
 ΜΟΝΟΝ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2
 Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ » 3

Εἰς τοὺς προμηθεύοντας καὶ προκαταβάλλοντας 10 συνδρομὰς στέλλεται ἐν φύλλον ΔΩΡΕΑΝ ἑπὶ ἐν
 ἔτος. Ἀφίεται δ' ΕΚΠΤΩΣΙΣ δευτέρου 20 ἐπὶ ταῖς 100 ἐκ τοῦ ἀντίτιμου τῶν συνδρομῶν εἰς τοὺς
 προμηθεύοντας πλείονας συνδρομὰς τῶν 10.

Αἰτήσεις μὴ συνοδεύμεναι καὶ ὅπῃ τοῦ ἀντίτιμου τῆς συνδρομῆς ΔΕΝ λαμβάνονται ὅπ' ὄφιν.—Μικρὰ
 ποσὰ ἀποστέλλονται καὶ εἰς γραμματόσημον. — Ἀκυθοντίων κατ' εἰθεῖαν πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Ἑρμοῦ, 72, πρὸ τῆς Καπνικαράς, ἐν Ἀθήναις.

Ἀθήνηαι, Τύποις Ἀδελφῶν Περ ς.

24

'Ο ἔπνος.

45

Καθ' οὗτι ἀμφοτέρω εἰσι πικραί.

46

Τί γυρίς, Ἄρκτος, Αἰών.

47

Τοῦ ἀριθμοῦ 63, ἢ 36.

48

Ἄρῃ, Χαρά.

49

Μόνος, Ὀνος.

ΛΥΤΑΙ

Κυρίαί: Μαρία Α. Κασσαβέτη, Φιλομήλα. Εὐ-
 φροσύνη Ν. . . Ἄννα Σερφιώτου, Παναγιούλα Ν.
 Βόττα (Ἰθάρας).

Κύριοι: Κ. Κ. Πάλλης, Β. Α. Οἰκονομάπουλος,
 Α. Παρίσης, Χ. Λογοθέτης, Θ. Μ. Μπούκης, Μ. Α.
 Σουλτάνης, Γ. καὶ Α. Χέλμης, Α. Ζαΐμης, Ν. Β.
 Παπακωνσταντίνου, Σ. Ἐμμ. Νικολοῦδης, Εὐαγ.
 Ν. Γεωργιάδης, Ι. Ν. Εὐρωπαῖος, Γ. Χαϊραντζῆς,
 Π. Σ. Σπορίδης, Σ. Α. Παπαργάκος, Π. καὶ Α.
 Σείδας, Δ. Ι. Καλογερόπουλος. — Π. Κ. Ἀποστολί-
 δης, (Πετραῖδος), Ι. Κ. Ψάθος (Ἰθάρας), Σ. Σωτη-
 ριάδης, Δ. Δημαρῆς (Ναυπλίου), Δ. Μανωλάκης
 (Σκοπέλου), Γ. Ν. Κτενιάδης (Φοβερῶν), Γ' Ἀν-
 δρεάδης (Κων/πόλεως), Γ. Τριανταφυλλίδης (Περι-
 στασίας) Ἀσωνταῖος; Α. Λογοθεῖδης (Μυριαφύτου),
 Βασίλειος Χ. Ἀλιευζάτος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ, διήγημα παιδαγωγικόν μετὰ
 ποιημάτων πρὸς χρῆσιν τῶν παίδων καὶ τῶν γο-
 νίων, ἐρμηνευθὲν κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς κυρίας Μα-
 ρίας Ἐξουαρὸ ὅπῃ Ἐστροφόντος Δ. Ζύγουρα, καθη-
 γητοῦ. Ἐν Ἀθήναις, τύποις Ι. Κουβίλου καὶ Α.
 Τρίμη 1880. Ἀποτελεῖται ἐκ σελίδων 192 καὶ τι-
 μάται φρ. 1, 20.